

Η Ρώμη Εδραιώνει το Όραμα - Αριθμός Δεκατέσσερα

*Αντανακλάσεις του Χριστού και ο Σχηματισμός της Εικόνας του Θηρίου:
Ένας Προφητικός Παραλληλισμός στις Έσχατες Ημέρες*

Jeff Pippenger
2024-09-02

Η προφητική γραμμή που προσδιορίζει πότε οι Ηνωμένες Πολιτείες σχηματίζουν εικόνα προς και της θηρίου εκτυλίσσεται όταν το κέρασ του Προτεσταντισμού σχηματίζει την εικόνα του Χριστού. Ο σχηματισμός αυτός προσδιορίζεται συγκεκριμένα στο δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, όταν ο Δανιήλ αντικρίζει το αιτιώδες κάτοπτρο, «marah», όραμα. Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει εκείνους που ατενίζουν τον Χριστό, και πράττοντας τούτο αντανακλούν τον χαρακτήρα του Χριστού. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι αντιπροσωπεύονται από τον Δανιήλ στο δέκατο κεφάλαιο, σχηματίζουν την εικόνα του Χριστού εντός τους, μόνο καθώς ατενίζουν τον χαρακτήρα Του. Ατενίζοντας, μεταμορφώνονται.

Η εικόνα του θηρίου αντανακλά το θηρίο, και ο σχηματισμός της εικόνας του θηρίου αποτελεί τη μεγάλη δοκιμασία για τον λαό του Θεού, διά της οποίας θα κριθεί ο αιώνιος προορισμός τους. Όταν οι Προτεσταντικές εκκλησίες αποκτήσουν τον έλεγχο της κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών, θα έχουν σχηματίσει μια εικόνα του συστήματος εκκλησίας και κράτους, η οποία προσδιορίζει τη δομή ελέγχου που χρησιμοποίησε η παπική εξουσία προτού αφαιρεθεί η πολιτική υποστήριξη. Κατά την ίδια χρονική περίοδο, η εικόνα του Χριστού θα παραχθεί στον λαό Του των εσχάτων ημερών. Ωστόσο, υπήρχαν εκείνοι που ήσαν μαζί με τον Δανιήλ, οι οποίοι δεν είδαν το όραμα, διότι έφυγαν εξαιτίας του οράματος. Απέτυχαν στη δοκιμασία του σχηματισμού της εικόνας του θηρίου, επειδή αρνήθηκαν να επιτρέψουν να σχηματισθεί μέσα τους η εικόνα του Χριστού κατά τον καιρό της δοκιμασίας.

Η πνευματική αρχή της αντανάκλασης πραγματοποιείται διά του βλέμματος σε έναν καθρέπτη που αντιπροσωπεύει τον Χριστό, και επειδή το όραμα «marah» είναι αιτιολογικό όραμα, η εικόνα του Χριστού μέσα στον καθρέπτη παράγει την εικόνα του Χριστού μέσα στην ανθρωπότητα. Ένας κυριολεκτικός καθρέπτης αντανακλά την εικόνα του ανθρώπου που κοιτάζει στον καθρέπτη, αλλά η πνευματική εφαρμογή της αρχής έχει μεταβλητές που συνδέονται με τον καθρέπτη. Εκείνοι που είναι απλώς «hearer of the word, and not a doer», «beholdeth himself, and goeth his way, and straightway forgetteth what manner of man he was.» Κοιτάζουν στον καθρέπτη και βλέπουν μόνο την ανθρωπότητα.

Ή άλλη τάξις, οί όποιοι «δέν εἶναι άκροατής έπιλήσιμων, άλλά έκτελεστής έργου», βλέπουν τόν νόμον τοῦ Θεοῦ, βλέπουν τόν Χριστόν μέσα στόν καθρέπτη. Τό έργον εἶναι νά κατανοηθῆ ὅτι ἡ άρχή τῆς άνακλάσεως έχει μία «φυσική» πραγματικότητα και μία πνευματική πραγματικότητα. Ὁ Δανιήλ άπεικονίζει εκείνους οί όποιοι έκαμαν τό «έργον», διότι στά κεφάλαια έννεά και δέκα άπεικονίζει τό έργον τό όποιον παράγει τήν πνευματική άρχή τῆς άνακλάσεως.

Κατ' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἐγώ, ὁ Δανιήλ, ἐπένθουν ἐπὶ τρεῖς ὀλόκληρες ἐβδομάδες. Ἄρτον ἐπιθυμητὸν δὲν ἔφαγα, οὔτε κρέας οὔτε οἶνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου, οὐδὲ ἤλειψα ἑμαυτὸν καθόλου, ἕως ὅτου ἐπληρώθησαν τρεῖς ὀλόκληρες ἐβδομάδες. Δανιήλ 10:1, 2.

Ο Γαβριήλ εἶχε δώσει στον Δανιήλ μια μερική ερμηνεία του οράματος του ογδού κεφαλαίου, ἀλλὰ ὁ Δανιήλ δὲν το εἶχε κατανοήσει πλήρως.

Και ἐγώ, ὁ Δανιήλ, λιποθύμησα καὶ ἤμην ἄρρωστος ἐπὶ τινὰς ἡμέρας· ἐπειτα ἐσηκώθην καὶ ἐπράξα τὰς υποθέσεις τοῦ βασιλέως· καὶ ἐξεπλάγην διὰ τὴν ὄρασιν, ἀλλὰ οὐδεὶς ἐνόησεν αὐτήν. Δανιήλ 8:27.

Ἡ ἀδελφή White μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Δανιήλ ἐπιζητούσε νὰ κατανοήσει τὴν ερμηνεία τοῦ μηνύματος τοῦ ογδού κεφαλαίου τοῦ Δανιήλ, τὸ ὁποῖο ὁ Γαβριήλ εἶχε φέρει στον Δανιήλ στο ἕνατο κεφάλαιο.

«Με νέα καὶ βαθύτερη σπουδαιότητα, ὁ Μίλλερ συνέχισε τὴν ἐξέταση τῶν προφητειῶν, ἀφιερώνοντας ὀλόκληρες νύχτες καθὼς καὶ ἡμέρες στὴ μελέτη ἐκείνου ποῦ τώρα φαινόταν νὰ ἔχει τόσο καταπληκτικὴ σπουδαιότητα καὶ νὰ ἀπορροφᾷ κάθε ενδιαφέρον. Στὸ ὄγδοο κεφάλαιο τοῦ Δανιήλ δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ κανένα στοιχεῖο γιὰ τὸ σημεῖο ἐνάρξεως τῶν 2300 ἡμερῶν· ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, μολονότι εἶχε διαταχθεῖ νὰ κάνει τὸν Δανιήλ νὰ κατανοήσει τὴν ὄραση, τοῦ ἔδωσε μόνο μερική ἐξήγηση. Καθὼς ὁ φοβερὸς διωγμὸς ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπέλθει στὴν ἐκκλησία ξεδιπλωνόταν ἐνώπιον τῆς προφητικῆς ὁράσεως, οἱ σωματικὲς τοῦ δυνάμεις τὸν ἐγκατέλειπαν. Δὲν μποροῦσε πλέον νὰ υπομείνει περισσότερο, καὶ ὁ ἄγγελος τὸν ἄφησε γιὰ κάποιο διάστημα. Ὁ Δανιήλ «λιποθύμησε, καὶ ἤμην ἄρρωστος ἡμέρας τινάς». «Καὶ ἐξεπλάγην διὰ τὴν ὄρασιν», λέγει, «ἀλλ' οὐδεὶς ἐνόει αὐτήν».

«Ὡστόσο ὁ Θεὸς εἶχε προστάξει τὸν ἀγγελιαφόρο Του: “Κάμε τὸν ἄνθρωπον τούτον νὰ ἐννοήσει τὴν ὄρασιν.” Ἡ ἐντολή ἐκείνη ἐπρεπε νὰ ἐκπληρωθῆ. Σὲ υπακοή πρὸς αὐτήν, ὁ ἄγγελος, λίγο ἀργότερα, ἐπέστρεψε στον Δανιήλ, λέγοντας: “Τώρα ἐξήλθον διὰ νὰ σοὶ δώσω σοφίαν καὶ σύνεσιν.” “σὺ λοιπὸν νόησον τὸν λόγον καὶ ἐνόησον τὴν ὄρασιν.” Δανιήλ 8:27, 16· 9:22, 23, 25–27. Ὑπῆρχε ἕνα σημαντικό σημεῖο στὴν ὄραση τοῦ 8ου κεφαλαίου τοῦ ὁποῖο εἶχε μείνει ἀνεξήγητο, δηλαδὴ ἐκεῖνο ποῦ ἀφοροῦσε τὸν χρόνο — τὴν περίοδο τῶν 2300 ἡμερῶν· γι' αὐτὸ ὁ ἄγγελος, ἐπανερχόμενος στὴν ἐξήγησή του, ἐπιμένει κυρίως στὸ θέμα τοῦ χρόνου.» Ἡ Μεγάλὴ Διαμάχη, 325.

Στὸ δέκατο κεφάλαιο πληροφοροῦμαστε ὅτι ὁ Δανιήλ εἶχε κατανόηση τοῦ «οράματος» καὶ τοῦ «πράγματος», ὁμῶς ὁ Δανιήλ ἐπιθυμοῦσε περισσότερο φῶς· γι' αὐτὸ ἔθεσε τὴν καρδιά του νὰ βρεῖ ἐκείνη τὴν κατανόηση καὶ νῆστεψε ἐπὶ εἴκοσι μία ἡμέρες. Ἐνεργώντας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἀντιπροσωπεύει ἐκείνους τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν οἱ ὁποῖοι κατανοοῦν τὴν πνευματικὴ ἀρχὴ τῆς ἀντανάκλασης, ἡ ὁποία προτυπώνεται ἀπὸ τὴ φυσικὴ ἀρχὴ τῆς ἀντανάκλασης. Ἡ κατανόηση αὐτὴ εἰκονογραφεῖται ἀπὸ τὰ ἔργα τους, καὶ τὰ ἔργα τους παριστάνονται ἀπὸ τὸν Δανιήλ ὡς ἀναζήτησις ὀρθῆς κατανόησης τοῦ προφητικοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ προφανὴς ἀντίθεσις πρὸς ἐκείνους ποῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ ὄραμα εἶναι ὅτι ἐκεῖνοι δὲν ἀναζητοῦσαν ὀρθὴ κατανόηση τοῦ προφητικοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Η αλήθεια του προφητικού λόγου του Θεού, την οποία ο Δανιήλ παρουσιάζεται ότι λαχταρά να κατανοήσει, είναι το φως των εσχάτων ημερών, διότι ο Δανιήλ προτυπώνει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Ο Δανιήλ, επομένως, εκπροσωπεί μια τάξη ανθρώπων που επιζητούν να κατανοήσουν το φως του προφητικού λόγου του Θεού, το οποίο παρουσιάζεται ως η τελική δοκιμασία πριν κλείσει η δοκιμασία. Από την άποψη αυτή, είναι η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού που αποσφραγίζεται λίγο πριν κλείσει η δοκιμασία, αλλά είναι επίσης και η δοκιμασία που παρουσιάζεται ως ο σχηματισμός της εικόνας του θηρίου.

Η διαμόρφωση της εικόνας του θηρίου προσδιορίζει άμεσα τη διαδικασία με την οποία αναπτύσσεται η εικόνα του θηρίου. Αυτή η πραγματικότητα δεν μπορεί να προσδιοριστεί ορθά, χωρίς πρώτα να προσδιοριστεί το πρωτεύον υποκείμενο της δοκιμασίας, το θηρίο. Το θηρίο είναι εκείνο που καθορίζει και προσδιορίζει τον τρόπο με τον οποίο διαμορφώνεται η εικόνα.

«Αλλά τι είναι η “εικόνα προς το θηρίο”; και πώς πρόκειται να σχηματισθεί; Η εικόνα κατασκευάζεται από το θηρίο με τα δύο κέρατα και είναι εικόνα προς το θηρίο. Ονομάζεται επίσης εικόνα του θηρίου. Για να μάθουμε, λοιπόν, πώς είναι η εικόνα και πώς πρόκειται να σχηματισθεί, πρέπει να μελετήσουμε τα χαρακτηριστικά του ίδιου του θηρίου — του παπισμού.

«Όταν η αρχαία εκκλησία διεφθάρη, απομακρυνόμενη από την απλότητα του ευαγγελίου και αποδεχόμενη ειδωλολατρικές τελετές και συνήθειες, έχασε το Πνεύμα και τη δύναμη του Θεού· και, προκειμένου να ελέγχει τις συνειδήσεις του λαού, επιζήτησε την υποστήριξη της κοσμικής εξουσίας. Το αποτέλεσμα ήταν ο παπισμός, μια εκκλησία που έλεγχε την εξουσία του κράτους και τη χρησιμοποιούσε για την προώθηση των δικών της σκοπών, ιδιαιτέρως για την τιμωρία της “αίρεσης”. Για να σχηματίσουν οι Ηνωμένες Πολιτείες εικόνα του θηρίου, η θρησκευτική εξουσία πρέπει να ελέγχει σε τέτοιο βαθμό την πολιτική κυβέρνηση, ώστε και η εξουσία του κράτους να χρησιμοποιείται από την εκκλησία για την επίτευξη των δικών της σκοπών». Η Μεγάλη Διαμάχη, 443.

Για να «μάθουμε ποια είναι η εικόνα και πώς πρέπει να σχηματισθεί, πρέπει να μελετήσουμε τα χαρακτηριστικά του ίδιου του θηρίου — του παπισμού». Είναι το θηρίο εκείνο που θεσπίζει το όραμα το οποίο αποτελεί τη δοκιμασία των εσχάτων ημερών και το οποίο πραγματοποιείται ακριβώς πριν κλείσει ο καιρός της χάριτος. Ο Δανιήλ κατανόησε το όραμα και το πράγμα.

Κατά τὸ τρίτον ἔτος Κύρου βασιλέως τῆς Περσίας ἀπεκαλύφθη λόγος πρὸς τὸν Δανιήλ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔκαλεῖτο Βαλτασάσαρ· καὶ ὁ λόγος ἦτο ἀληθινός, ἀλλὰ ὁ προσδιορισμένος καιρὸς ἦτο μακρὸς· καὶ ἐνόησε τὸν λόγον καὶ εἶχεν σύνεσιν τῆς ὀράσεως. Δανιήλ 10:1.

Το όραμα είναι το όραμα «mareh» των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Το «πράγμα» είναι η εβραϊκή λέξη «dabar», που σημαίνει «λόγος». Η ίδια λέξη («dabar»), η οποία μεταφράζεται ως «πράγμα» στο εδάφιο ένα, αποδίδεται ως «υπόθεση» στο κεφάλαιο εννέα, εδάφιο είκοσι τρία.

Ναι, ενώ ακόμη μιλούσα προσευχόμενος, ο άνδρας Γαβριήλ, τον οποίον είχα δει στο όραμα στην αρχή, πετώντας ταχέως, με άγγιξε κατά τον καιρό της εσπερινής προσφοράς. Και με πληροφόρησε, και μίλησε μαζί μου, και είπε: Ω Δανιήλ, τώρα εξήλθα για να σου δώσω σοφία και σύνεση. Στην αρχή των ικεσιών σου εξήλθε η προσταγή, και ήλθα για να σου το

φανερῶσω· διότι εἶσαι πολὺ ἀγαπητὸς· γι' αὐτὸ ἐνόησε τὸ πρᾶγμα καὶ κατανόησε τὸ ὄραμα.
Δανιήλ 9:21–23.

Ο Γαβριήλ ἔρχεται πρὸς τὸν Δανιήλ ὡς ἀπάντηση στὴν προσευχὴ τοῦ Δανιήλ, ἡ ὁποία συνδέεται μετὰ τὴ διαφώτιση ποὺ εἶχε λάβει ὁ Δανιήλ ὅταν εἶχε κατανοήσει ὅτι βρισκόταν σὲ αἰχμαλωσία, ἡ ὁποία παριστάνεται ἀπὸ τὴ διασπορὰ τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι ἕξι.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἐγὼ, ὁ Δανιήλ, ἐνόησα ἐν ταῖς γραφαῖς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, περὶ ὧν ἐγένετο ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν τὸν προφήτην, ὅτι ἤμελλε νὰ συμπληρῶσθε ἐβδομήκοντα ἔτη ἐπὶ τῶν ἐρημώσεων τῆς Ἱερουσαλήμ. Δανιήλ 9:2.

Ἡ αἰχμαλωσία ποὺ προσδιόρισε ὁ Ἱερεμίας ὁδήγησε τὸν Δανιήλ στὴν αἰχμαλωσία τῶν «επτὰ καιρῶν» ποὺ κατέγραψε ὁ Μωυσῆς, ἡ ὁποία ἦταν τόσο «ὄρκος» ὅσο καὶ «κατάρρα».

Ναι, πᾶς ὁ Ἰσραὴλ παρέβη τὸν νόμον σου, ἀπομακρυνόμενος, ὥστε νὰ μὴν ὑπακούῃ εἰς τὴν φωνὴν σου· διὰ τοῦτο ἐξεχύθη ἐφ' ἡμᾶς ἡ κατάρρα καὶ ὁ ὄρκος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως, τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, διότι ἡμαρτήσαμεν εἰς αὐτόν. Καὶ ἐβεβαίωσεν τοὺς λόγους αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐλάλησε κατὰ ἡμῶν καὶ κατὰ τῶν κριτῶν ἡμῶν, οἵτινες ἔκριναν ἡμᾶς, ἐπιφέροντας ἐφ' ἡμᾶς μέγα κακόν· διότι ὑπὸ ὄλον τὸν οὐρανὸν δὲν ἐγένετο ὅ,τι ἐγένετο ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. Καθὼς εἶναι γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως, ὄλον τοῦτο τὸ κακὸν ἦλθεν ἐφ' ἡμᾶς· ὅμως δὲν ἐκάμαμεν τὴν δέησίν μας ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ τὰς ἀνομίας ἡμῶν καὶ νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἀλήθειάν σου. Δανιήλ 9:11–13.

Ἐπάνω στις δύο μαρτυρίες τοῦ Ἱερεμία καὶ τοῦ Μωυσῆ, ὁ Δανιήλ κατανόησε ὅτι ἡ ἐρήμωση ἡ ὁποία εἶχε ἐπέλθει ἐπὶ τῆς Ἱερουσαλήμ ἦταν «ἡ κατάρρα» «τοῦ Μωυσῆ» ποὺ εἶχε «ἐκχυθεῖ ἐπὶ» τὸν ἀρχαῖο Ἰσραὴλ. Ἡ ἀδελφὴ White ἀναφέρεται στὴ μαρτυρία τοῦ Ἱερεμία ὡς «μαρτυρίες πρὸς τὴν ἐκκλησία», καὶ ὑπὸ τὴν ἐννοια αὐτὴ προσδιορίζει τὸν Ἱερεμία ὡς τὸ Πνεῦμα τῆς Προφητείας τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, διότι οἱ «μαρτυρίες πρὸς τὴν ἐκκλησία» κατὰ τις ἐσχάτες ἡμέρες εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ὁ Ἱερεμίας ἀντιπροσωπεύει τὸ Πνεῦμα τῆς Προφητείας καὶ ὁ Μωυσῆς ἀντιπροσωπεύει τὴν Ἁγία Γραφή.

Ὁ Δανιήλ ἀντιπροσωπεύει ἐκείνους τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν οἱ ὁποῖοι κατανοοῦν, ἀπὸ ἐκείνους τοὺς δύο μάρτυρες, ὅτι ἔχουν διασκορπιστεῖ, καὶ οἱ ὁποῖοι κατανοοῦν, ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς Προφητείας, ὅτι ἔχουν ἀφυπνιστεῖ, ὡς ἀφυπνίστηκε ὁ Δανιήλ στο γεγονός ὅτι αὐτὸς (αυτοῖ) βρισκόταν σὲ αἰχμαλωσία, καὶ ὅτι ἡ αἰχμαλωσία αὐτὴ ἀντιπροσωπευόταν στὸν προφητικὸ λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐμπειρία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν εἶναι ἡ ἐμπειρία τῶν δέκα παρθένων.

«Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων τοῦ Ματθαίου 25 ἀπεικονίζει ἐπίσης τὴν ἐμπειρία τοῦ λαοῦ τῶν Ἀντιβεντιστῶν». Ἡ Μεγάλῃ Διαμάχη, 393.

Ὁ χρόνος τῆς καθυστέρησης στὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων ἀντιπροσωπεύει τὴν ἴδια ἀφύπνιση τοῦ Δανιήλ στο ἑνάτο κεφάλαιο. Βάσει τῶν δύο ἁγιασμένων μαρτύρων, ὁ Δανιήλ συνειδητοποίησε ὅτι ολόκληρη ἡ ζωὴ του ἀποτελοῦσε ἐκπλήρωση μιᾶς συγκεκριμένης προφητείας μέσα στὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνη ἡ προφητεία κατηύθυνε τὸν Δανιήλ πρὸς τὸ θεραπευτικὸ μέσο ποὺ ἦταν ἀναγκαῖο, εἰάν ἐπρόκειτο νὰ εἶναι προετοιμασμένος γιὰ ὅ,τι ἐπρόκειτο

να του συμβεί στο αμέσως επόμενο κεφάλαιο. Κατά τον ίδιο τρόπο, όταν οι Μιλλεριτιστές εκπλήρωσαν την παραβολή των δέκα παρθένων, έπρεπε και αυτοί να αφυπνισθούν στο γεγονός ότι η πρώτη απογοήτευση και η καθυστέρηση τούς είχαν οδηγήσει στο να αποκοιμηθούν. Όλοι οι προφήτες αντιπροσωπεύουν τις έσχατες ημέρες.

Η αφύπνιση του Δανιήλ και των Μιλλεριτών είναι δύο μάρτυρες μιας αφύπνισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων κατά τις έσχατες ημέρες.

«Ο Ιησούς και όλο το ουράνιο στράτευμα έβλεπαν με συμπάθεια και αγάπη εκείνους που, με γλυκιά προσδοκία, είχαν λαχταρήσει να δουν Αυτόν τον οποίον αγαπούσαν οι ψυχές τους. Άγγελοι αιωρούνταν γύρω τους, για να τους στηρίξουν κατά την ώρα της δοκιμασίας τους. Εκείνοι που είχαν παραμελήσει να δεχθούν το ουράνιο μήνυμα αφέθηκαν στο σκοτάδι, και η οργή του Θεού εξήφθη εναντίον τους, επειδή δεν θέλησαν να δεχθούν το φως το οποίο τους είχε στείλει από τον ουρανό. Εκείνοι οι πιστοί, απογοητευμένοι άνθρωποι, οι οποίοι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν γιατί ο Κύριός τους δεν ήλθε, δεν αφέθηκαν στο σκοτάδι. Και πάλι οδηγήθηκαν στις Γραφές τους για να ερευνήσουν τις προφητικές περιόδους. Το χέρι του Κυρίου απομακρύνθηκε από τους αριθμούς, και το σφάλμα εξηγήθηκε. Είδαν ότι οι προφητικές περίοδοι έφθαναν έως το 1844, και ότι η ίδια απόδειξη την οποία είχαν παρουσιάσει για να δείξουν ότι οι προφητικές περίοδοι έληγαν το 1843, αποδείκνυε ότι θα τερματίζονταν το 1844. Φως από τον Λόγο του Θεού έλαμψε επάνω στη θέση τους, και ανακάλυψαν έναν χρόνο καθυστέρησης—«Αν και αργοπορεί [το όραμα], περίμενε αυτό». Μέσα στην αγάπη τους για την άμεση έλευση του Χριστού, είχαν παραβλέψει την καθυστέρηση του οράματος, η οποία ήταν υπολογισμένη να φανερώσει τους αληθινούς αναμένοντες. Και πάλι είχαν ένα χρονικό σημείο. Ωστόσο, είδα ότι πολλοί από αυτούς δεν μπορούσαν να υπερβούν τη βαριά απογοήτευσή τους, ώστε να κατέχουν εκείνον τον βαθμό ζήλου και ενεργητικότητας που είχε χαρακτηρίσει την πίστη τους το 1843». *Early Writings*, 236.

Σε εκπλήρωση της παραβολής, οι Μιλλεριτιστές «είχαν παραβλέψει την καθυστέρηση της οράσεως», αλλά «εκ νέου» «οδηγήθηκαν στις Γραφές τους για να ερευνήσουν τις προφητικές περιόδους. Το χέρι του Κυρίου απεσύρθη από τους αριθμούς, και το σφάλμα εξηγήθηκε». Ο Δανιήλ οδηγήθηκε στη Γραφή και το «χέρι του Κυρίου» απεσύρθη από «τις προφητικές περιόδους», και όταν ο Δανιήλ, ως εκτελεστής και όχι απλώς ακροατής, με ενεργό πίστη απέδειξε ότι κατανοούσε το μήνυμα του Ιερεμιά και του Μωυσή, εκπληρώνοντας τις δοθείσες οδηγίες στο εικοστό έκτο κεφάλαιο του Λευιτικού, καθώς και τη θεραπεία και τη λύση της διασκορπισμένης καταστάσεως του λαού του Θεού, τότε δόθηκε στον Δανιήλ η «εξήγηση».

Όταν οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες εκπληρώσουν τον χρόνο της αναμονής της παραβολής στην τελική και τελειοτάτη εκπλήρωσή της κατά τις έσχατες ημέρες, θα το πράξουν σε μια χρονική περίοδο κατά την οποία η «διαμόρφωση της εικόνας του θηρίου» θα αποτελεί τη μεγάλη δοκιμασία τους.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.

«“Όταν δε ο καρπός παραδοθή, ευθύς αποστέλλει το δρέπανον, διότι ήλθεν ο θερισμός.” Ο Χριστός αναμένει με πόθο την εκδήλωση του εαυτού Του μέσα στην εκκλησία Του. Όταν ο

χαρακτήρας του Χριστού αναπαραχθεί τελείως μέσα στον λαό Του, τότε θα έλθει για να τους διεκδικήσει ως δικούς Του.» Παραβολές του Χριστού, σ. 69.

«Το σκότος της εσφαλμένης αντίληψης περί του Θεού είναι εκείνο που περιβάλλει τον κόσμο. Οι άνθρωποι χάνουν τη γνώση του χαρακτήρα Του. Έχει παρεξηγηθεί και παρερμηνευθεί. Κατά τον παρόντα καιρό πρέπει να κηρυχθεί ένα μήνυμα από τον Θεό, μήνυμα φωτιστικό ως προς την επίδρασή του και σωτήριο ως προς τη δύναμή του. Ο χαρακτήρας Του πρέπει να γίνει γνωστός. Μέσα στο σκότος του κόσμου πρέπει να λάμψει το φως της δόξας Του, το φως της αγαθότητός Του, του ελέους και της αλήθειας Του.»

«Αυτό είναι το έργο που περιγράφεται από τον προφήτη Ησαΐα με τα λόγια: “Ω Ιερουσαλήμ, η ευαγγελιζόμενη, ύψωσε τη φωνή σου με δύναμη· ύψωσέ την, μη φοβηθείς· πες προς τις πόλεις του Ιούδα, Ιδού ο Θεός σας! Ιδού, ο Κύριος ο Θεός θα έλθει με ισχυρά χείρα, και ο βραχίον Αυτού θα κυριεύσει δι’ Αυτόν· ιδού, ο μισθός Αυτού είναι μετ’ Αυτού, και το έργο Αυτού ενώπιον Αυτού.” Ησαΐας 40:9, 10.»

«Εκείνοι που προσμένουν την έλευση του Νυμφίου οφείλουν να πουν προς τον λαό: “Ιδού ο Θεός σας.” Οι τελευταίες ακτίνες του ελέους φωτός, το τελευταίο μήνυμα ελέους που πρόκειται να δοθεί στον κόσμο, είναι μια αποκάλυψη του χαρακτήρα της αγάπης Του. Τα τέκνα του Θεού οφείλουν να φανερώσουν τη δόξα Του. Στη δική τους ζωή και στον χαρακτήρα τους οφείλουν να αποκαλύψουν τι έχει επιτελέσει γι’ αυτούς η χάρη του Θεού».

Christ’s Object Lessons, 415.